

Здалеку надходять.

Із душі

тихої –

ще жовта й старовинна...

Афин запах,

потім запах сіна.

Потім ночі, дні й роки – чужі.

Афин запах!

Стільки – не зібрать –

гребінками гори прочесати!

Запах сіна афинниковатий,

де сніги,

міста,

сіна стоять...

Де старий, невиспаний візник

звівся! –

на вітрах волосся й руки.

А над ним викруглюються звуки.

Запах обертається,

мов диск.